

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 86 0 П 004476 14 Рев
Бања Лука, 16.6.2016. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Стаке Гојковић као предсједника вијећа, Горјане Попадић и Војислава Димитријевића као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља млдб. М.М., У.М. и Р.С. из Ш., сви заступани по пуномоћнику С.К., адвокату из Г., против тужених Р.К. из Ц. и ВД У.Б. а.д. Ш., оба заступана по пуномоћнику М.Л., адвокату из Ш., те ЗДП Е.Д. а.д. Д., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Округног суда у Добоју број 86 0 П 004476 13 Гж од 30.12.2013. године, на сједници одржаној 16.6.2016. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Модричи број 86 0 П 004476 09 П од 08.01.2013. године обавезан је тужени ВД У.Б. а.д. Ш. (даље: друготужени) да тужитељима исплати на име накнаде нематеријалне и материјалне штете износе таксативно наведене у изреци те пресуде те да им накнади трошкове парничног поступка у износу од 10.925,00 КМ, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, док је преостали дио тужбеног захтјева у односу на друготуженог одбијен. Истом пресудом одбијен је у цјелости тужбени захтјев у односу на тужене Р.К. (даље: првотужени) и ЗДП Е.Д. а.д. Д. (даље: трећетужени).

Другостепеном пресудом Округног суда у Добоју број 86 0 П 004476 13 Гж од 30.12.2013. године жалба тужитеља је дјелимично, а жалба друготуженог у цјелости уважена, те првостепена пресуда укинута у дијелу којим је одлучено о тужбеном захтјеву у односу на друготуженог и у погледу одлуке о парничним трошковима, па је у том дијелу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење, док је у дијелу којим је одбијен тужбени захтјев у односу на првотуженог и трећетуженог жалба тужитеља одбијена као неоснована и у том дијелу потврђена првостепена пресуда.

Тужитељи ревизијом побијају другостепену пресуду у дијелу којим је одбијена њихова жалба и потврђена првостепена пресуда и то због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се побијана пресуда у оспореном дијелу преиначи или укине и предмет у том дијелу врати на поновно суђење.

У одговору на ревизију трећетужени истиче да ревизија није основана и предлаже да се иста одбије.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој правној ствари је захтјев тужитеља којим траже да се тужени обавезу да им исплате накнаду нематеријалне и материјалне штете.

По проведеном поступку нижестепени судови су утврдили: да је млдб. тужитељица М.М. (даље: првотужитељица) кћерка тужитеља У.М. и Р.С.; да је првотужитељица, као дјевојчица од 5 и по година, тешко повријеђена 03.5.2006. године у кругу друготуженог, који се бави вађењем, депоновањем и продајом шљунка; да се штетни догађај десио тако што се првотужитељица попела на гомилу шљунка изнад које су биле жице далековода, што је довело до стварања струјног кола; да је због задобијених повреда и опекотина III степена првотужитељици ампутирана десна рука, прсти на десном стопалу и дио лијеве ушне шкољке; да је првотужени оснивач и директор друготуженог те да је исти због наведеног штетног догађаја правоснажном кривичном пресудом оглашен кривим за кривично дјело изазивање опште опасности, за које му је изречена новчана казна у износу од 6.000,00 КМ.

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је нашао да је друготужени одговоран за штету коју су претрпјели тужитељи, док је тужбени захтјев у односу на првотуженог и трећетуженог одбио јер првотужени као већински акционар друготуженог не одговара за обавезе истога па није пасивно легитимисан у овом спору, а тужитељи нису доказали ни основаност тужбеног захтјева у односу на трећетуженог.

Другостепени суд је прихватио чињенична утврђења првостепеног суда и закључак тог суда у погледу неоснованости захтјева тужитеља у односу на првотуженог и трећетуженог, уз додатак да је одговорност трећетуженог искључена у смислу одредбе члана 177. став 2. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78, 39/85 и 57/89 те „Службени гласник Републике Српске“ број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04, даље: ЗОО), јер је штета настала радњама друготуженог и првотужитељице коју трећетужени није могао предвидјети и чије посљедице није могао избјећи нити отклонити, као и да првотужени може одговарати за штету само у случају да је поступао намјерно, а он је у конкретном случају поступао нехатно.

Одлука другостепеног суда (у дијелу који се побија ревизијом) је правилна.

У овом ревизијском поступку је спорно да ли су, поред друготуженог, првотужени и трећетужени одговорни за штету коју су претрпјели тужитељи.

Одредбом члана 174. став 1. ЗОО је прописано да за штету од опасне ствари одговара њен ималац, а да за штету од опасне дјелатности одговара лице које се њоме бави.

Одредбама члана 177. став 2. ЗОО је прописано да се ималац опасне ствари ослобађа одговорности ако докаже да је штета настала искључиво радњом оштећеника или трећег лица, коју он није могао предвидјети и чије последице није могао избјећи или отклонити.

Нисконапонска мрежа је опасна ствар па се одговорност трећетуженог као електродистрибутивног предузећа процјењује по одредбама из чланова 173., 174. и 177. ЗОО.

Није спорно да је првотужитељица тешко повријеђена у кругу друготуженог услијед додира са електричним водом који се протезао изнад депоније шљунка на коју се иста попела. Такво понашање првотужитељице трећетужени није могао предвидјети ни спријечити па је услијед тога искључена његова одговорност за штету (члан 177. став 2. ЗОО), што је правилно закључио и другостепени суд. Трећетужени није могао предвидјети ни штетну радњу друготуженог који је испод жице далековода депоновао шљунак у висини изнад дозвољене, нити је могао избјећи или отклонити штетне последице те радње. Супротно наводима ревизије, непремјештање нисконапонске мреже се не може сматрати пропустом трећетуженог, поготово ако се има у виду да је предметни далековод изграђен 1964. године тј. прије отварања шљункаре, па је пропуст друготуженог што је шљунак депоновао испод жица далековода, занемарујући при томе мјере заштите имовине и људи од утицаја нисконапонске мреже. Дакле, у конкретном случају нема пропуста на страни трећетуженог, коме припада предметни електровод. Овдје треба указати да је трећетужени повремено контролисао тај електровод и одржавао га у исправном стању односно у таквом стању које не угрожава околину. Трећетужени је и прије штетног догађаја безуспјешно упозоравао друготуженог да не депонује шљунак испод жица далековода и о томе је обавјештавао надлежне органе јер сам није био у могућности да предузима било какве принудне мјере према друготуженом.

Крај наведених чињеница овај суд налази да је правилан закључак другостепеног суда да, сходно одредби члана 177. став 2. ЗОО, трећетужени није одговоран за штету причињену тужитељима.

Исто тако, нижестепени судови су правилно примијенили материјално право када су нашли да ни првотужени није одговоран за предметну штету. Тачно је да је он правоснажном пресудом у кривичном поступку оглашен кривим због кривичног дјела изазивање опште опасности из члана 402. став 5. у вези са ставом 4. КЗ РС, почињеног на штету тужитеља. Међутим, он у том кривичном поступку није одговарао по принципу субјективне одговорности, како се неосновано указује у ревизији, већ по принципу објективне одговорности (као оснивач односно директор друготуженог). Према томе, он у овој правној ствари није пасивно легитимисан већ пасивну легитимацију има друготужени (првотужени као оснивач односно директор друготуженог само заступа и представља то предузеће).

По члану 170. став 1. ЗОО, предузеће одговара за штету коју његов радник учини трећем лицу у раду или у вези са радом, осим ако докаже да је радник у датим околностима поступао онако како је требало. Изузетно, за штету одговара и радник непосредно ако је дјело учинио намјерно (члан 170. став 2. ЗОО). У

конкретном случају првотужени је дјело учинио из нехата па не може непосредно одговарати за штету у смислу цитираног прописа.

Због свега изнијетог ваљало је на основу члана 248. Закона о парничном поступку (“Службени гласник Републике Српске” број 58/03 до 61/13) ријешити као у изреци.

Предсједник вијећа
Стака Гојковић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић